

Kapitola 1

Vy jste mě otrávil.“

Ta slova z ní vyšla jako zkomolené mumlání, ne rozezlený výkřik, jak měla Maggie Lodgeová v úmyslu. Jakási omamná látka ji uvrhla do bdělé noční můry. Ordinace doktora Emersona Oxladea, analytika snů, se s ní začínala točit. Kousičky zdí a stropu byly tu a tam průhledné.

„Uklidněte se, slečno Smithová.“ Oxlade mluvil strohým, autoritativním tónem. „Nezapomeňte, že vaše nervy jsou extrémně křehké, a tudíž máte sklony k hysterii. Proto jste mě vyhledala kvůli terapii. Pokouším se vám pomoci.“

Oxlade ji znal jako slečnu Smithovou, protože si u něho zamluvila konzultaci pod tímto jménem. Když navštěvovala odborníky na poli snové analýzy, měla ve zvyku používat smyšlenou totožnost. Uchýlila se k tomu, poté co byla propuštěna z Psychiatrické léčebny Sweet Creek, a vyplatilo se to. Důkazem účinnosti byl fakt, že po odchodu ze Sweet Creeku ji už do žádného jiného blázince nezavřeli.

„Nepřišla jsem kvůli terapii,“ namítla. „Jasně jsem re-

cepční oznámila, že si chce zamluvit konzultaci. Moje nervy jsou v naprostém pořádku. Nejsem hysterická, zatraceně. Jsem našťvaná.“

Věděla však, že nejspíš zní, jako by byla těsně před zhroucením. Měla uposlechnout varování, jehož se jí dostalo minulý týden, když do této ordinace vešla poprvé. Celý prostor se topil v neviditelných stínech.

V duchu si říkala, že ta špatná energie tu jistě zbyla po nějakém rozrušeném člověku, který za Oxladem přišel, aby mu pomohl s jeho nočními můrami. Nyní ovšem uvažovala, kolik z těch temných vibrací vyzařuje přímo z Oxladea.

Nebylo to poprvé, co narazila na jezírko energie, jež byla tak nejasná, až bylo nemožné určit její zdroj. Kdyby se však chtěla vyvarovat jakéhokoliv prostoru, který čpěl nočními můrami jiných lidí, musela by zůstat zavřená doma. Její citlivost už napáchala na jejím osobním životě dost škod. Nedovolí, aby se proměnila v agorafobii.

„Ujišťuju vás, že vás nikdo neotrávil,“ vyštěkl Oxlade. „Můj vylepšovač má jisté vedlejší účinky, ale pro většinu lidí jsou příjemné, dokonce radostné, pokud mají někoho, kdo je tím zážitkem provede. A proto jsem tady. Ukážu vám, jak nejlépe využít vašeho talentu na lucidní snění. Společně dosáhneme velkých věcí.“

„Parchante.“

„Takhle poprvé jsem vám dal velice malou dávku. Ještě nikdy jsem ji nepoužil na nikoho, kdo má tak silný snový talent jako vy. Nechtěl jsem to přehnat. Za pár minut se ocitnete v hlubokém bdělém snovém stavu. Vylepšovač má rovněž hypnotické účinky. Zařídí, abyste byla přístupná příkazům. Tím vás budu mít pod kontrolou.“

„Přestaňte s tím,“ vyhrkla, zatímco se snažila vzdorovat děsivému pocitu, že se její mysl začíná oddělovat od těla. „Zdrogoval jste mě, vy podvodníku. Nejste o nic lepší než ostatní.“

Volání o pomoc bude muset počkat. Musí se soustředit na to, aby překonala ty vidiny, a momentálně by dvě věci naráz dělat nedokázala. Její priority byly jasné: nejdřív útěk, potom křik. Nevyhnutelným nočním můram jistě neujde, ale ošklivé sny zvládne. Na to je odbornice.

Vzhledla k mizejícímu stropu, uvažovala, jakou má zvolit taktiku.

„Nebraňte se účinkům,“ ponoukal ji Oxlade. „Jenom tím všechno zhoršíte. Zůstaňte klidná.“

„Sklapněte.“

„Naučíte se, jak si můj zlepšovač vychutnat, slečno Smithová. Povedu vás.“

Stále mluvil věčným tónem doktora, který ví, co je pro jeho pacienta nejlepší, ale nyní zaznamenala v jeho slovech znepokojující prvek. Chtíč. Ne sexuální povahy. Nějakou chorobou touhu.

Tuhle jeho nepříjemnou zvláštnůstku jsem měla zachytit dřív, blesklo jí hlavou.

První konzultace však proběhla bez problémů, navzdory té energii v kanceláři. Oxlade byl posledním v dlouhé řadě lékařů, terapeutů, šarlatánů a podvodníků, s nimiž se v posledních několika letech setkala, ale provázela ho pověst váženého odborníka. Psal články do vědeckých a lékařských časopisů. Přednášel na významných akademických institucích.

Po první konzultaci ji Oxlade dychtivě pobízel, aby si u něho zamluvila další setkání. Teď už chápala, proč byl tak nadšený. Byl jí posedlý – ne jí jako ženou, ale jejím talentem na lucidní snění.

Nebylo to poprvé, co se ocitla v takové situaci, ale žádný z těch ostatních rádoby expertů se jí nepokusil zdřogovat. Oxlade proklouzl přes její obvykle pevnou obranu.

Stěny a podlaha teď byly téměř neviditelné. Oxladeův stůl a knihovny přečpané těžkými svazky a vědeckými časopisy se kolem ní vznášely ve vzduchu.

„Jen ještě pár minut, slečno Smithová, a budeme moct vyrazit na cestu vašimi podivuhodnými sny,“ konstatoval Oxlade.

Uvědomila si, že ho slyší, ale už ho nevidí. To nebylo dobré. Opatrně otočila hlavu na polštáři a pátrala po svém mučíteli.

Oxlade jí vplul do zorného pole. Rozvaloval se ve svém velkém koženém křesle, kalhoty šité na míru byly povytažené, protože měl přehozenou nohu přes nohu, z rohu úst mu čouhala dýmka a před sebou držel připravený zápisník. Jeho zlatý pečetní prsten na malíčku se zlověstně blýskal. Za čóčkami brýlí se mu světlé oči leskly nezdravým vzrušením. *Oči hada.*

Jeho hlava začala měnit tvar. Protáhla se, přesně jako u hada. Z dýmky se stal tenký, rozeklaný jazyk.

Věděla, že se halucinace začínají vymykat kontrole. To nesměla dovolit. Tohle je přece noční můra. Ví, jak zvládnout ošklivé sny.

Potřebuješ nějaký plán.

Pokud chce utéct, musí se pohnout, ale točící se místnost byla dezorientující. Ovlivňovala její smysl pro rovnováhu. Nic nepůsobilo pevně či hmotně, dokonce ani gauč, na němž ležela.

Ten gauč.

Vstát z toho gauče je zjevně první důležitý krok. Logické myšlení jí zrovna teď příliš nesloužilo, ale zniče-honic si byla naprosto jistá, že se z ordinace nedostane, pokud nevstane z toho zpropadeného gauče.

Místnost byla ošklivě pokroucená. Všechno bylo špatně, věděla však, jak by měla vypadat. *Oxlade tě uvrhl hluboko do snu.*

Povolala veškerou sebekontrolu, aby přinutila halucinace ustoupit. Nábytek se usadil zpátky na podlahu. Zdi a strop nabyly pevného tvaru. Zhluboka se nadechla a pokusila se posadit.

Oxladea to rozčílilo. Předklonil se, hadí oči se mu třpytily. „Lehněte si, slečno Smithová. Pokud se pokusíte vstát, zamotá se vám hlava.“

S dalším urputným vynaložením vůle se jí podařilo přehodit nohy přes okraj pohovky. Byla nesmírně vděčná, že si na schůzku oblékla kalhoty. Ne že by volba oblečení byla jen šťastnou náhodou. Bezpočet hodin strávených v ordinacích analytiků snů, psychiatrů a terapeutů ji naučily, že pacient se obvykle musí uložit na gauč. Taky zjistila, že někteří rádoby experti se neštítí svádět na řečených gaučích své klientky. A bylo jednodušší se vypořádat s takovými situacemi, když měla žena na sobě kalhoty.

Jakmile se podrážky jejích páskových sandálků dotkly podlahy, položila obě ruce na polstrování vedle sebe a zvedla se na nohy.

Pár vteřin vrávorala, vyděšená, že ztratí rovnováhu.

Oxlade upustil zápisník, vytrhl si dýmku z pusu a vyskočil. „Slečno Smithová, trvám na tom, abyste se okamžitě posadila.“

Ignorovala ho a soustředila se na dveře. Projít jimi byl druhý bod jejího plánu.

Snažila se vykročit ke dveřím, ale zjistila, že se nemůže hnout, protože ji Oxlade popadl za paži.

„Sundejte ze mě tu ruku,“ ucedila. Potěšilo ji, že už její slova zní jasně a srozumitelně. I hlas měla silnější. Začínala tu bdělou noční mŕu ovládat.

Oxlade ji stiskl ještě pevněji. Oči se mu leskly. „Nemůžete odejít. Copak to nechápete? Všechno závisí jen na vás.“

Snažila se mu vytrhnout a vrhla se ke dveřím.

Oxlade ji strhl zpátky. „Nemůžete ode mě odejít, vy hloupá ženská. Potřebuju vás.“

Vymanila se z jeho sevření a popadla nejbližší těžký předmět, skleněný popelník. Nemotorně se jím rozmách-

la na Oxladeovu hlavu. Vyjekl, pustil její paži a klopýtł zpátky, jen tak tak se ráně vyhnul.

„Musíte se uklidnit, slečno Smithová,“ zalapal Oxlade po dechu. „Dostala jste záchvat hysterie.“

Znovu vykročila ke dveřím, ale v půlce místnosti si vzpomněla na kabelku. Nemůže ji tu nechat. Nejenže v ní měla trochu peněz, ale taky doklady se svým skutečným jménem.

Změnila směr a popadla kabelku ze skřínky. Když si uvědomila, že se ji Oxlade už nepodařilo znovu chytit za paži, ohlédla se přes rameno. Právě včas, aby viděla, jak sahá do šuplíku stolu a vytahuje injekční stříkačku. Pak se vrhl k ní.

„Nedala jste mi na vybranou,“ prohlásil. „Musím vám dát sedativum. Nebojte se, zařídím, aby se vám dostalo pomoci, kterou potřebujete.“

Ta mrazivá slova vyšla přímo ze srdce několika jejích nejhorších nočních můr, těch, které se vracely do doby, již strávila ve Sweet Creek Manor. Zaplavila ji další vlna paniky. Potrvá jí pár drahocenných vteřin, než otevře dveře. A ty právě teď neměla.

Oxlade zdolal vzdálenost mezi nimi. Držel stříkačku, jako by to byla dýka.

„Mrzí mě, že to musím udělat, slečno Smithová, ale je to pro vaše vlastní dobro.“

Další slova z noční můry.

Upustila kabelku a zvedla velkou keramickou vázu stojící na skřínce. Byla plná vody a s nádhernou kyticí, takže ji skoro neuzvedla, ale zoufalství jí propůjčilo sílu. Oběma rukama ji hodila na Oxladea.

Snažil se jí vyhnout, ale už bylo pozdě. Váza ho zasáhla přímo doprostřed hrudi. Zabručel, upustil stříkačku a zavrával zpátky. Voda a květiny se rozlily po něm, promočily mu elegantní, na míru šitý oblek, košili i vázanku.